

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v **právní věci žalobce: P.R.**, nar. „X“, bytem „X“, **zastoupen: Mgr. Václavem Voříškem, advokátem**, se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 17.2.2016, č.j. 14014/2016/ODSH/8,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 5.1.2016, č.j. MUPC 111/2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 14.04.2015 kolem 10:34 hod., v obci Stojice, na pozemní komunikaci č. I/17, u domu č. p. 51, jako řidič motorového vozidla tov. zn. XY, registrační značky (spz) XY, v místě, kde je umístěna svislá dopravní značka B20a – nejvyšší dovolená rychlost jízdy 40 km/h doplněná výstražnou dopravní značkou A12 („Děti“), jel rychlostí 95 km/h (po odečtení přípustné

odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$), čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

Za tento přestupek byla žalobci uložena peněžitá pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000,- Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Předně žalobce namítl „*nesrozumitelnost výroku*“, přičemž tvrdil, že v popisu skutku ve výroku rozhodnutí I. stupně nejsou patrné všechny skutkové okolnosti jeho údajného jednání, z výroku není zřejmé, v jakém směru jízdy měl žalobce jet, dopravní značku B 20a upravující nejvyšší dovolenou rychlost na 40 km/h je předmětná pozemní komunikace označena pouze ve směru jízdy na západ, což dokládal fotografiemi přiloženými k žalobě, z výroku není zřejmé, zda „*žalobce jel na západ nebo na východ*“. Na silnici I/17 v obci Rošinec není nejvyšší povolená rychlost omezena na 40 km/h v celé její délce, ale jen v její části při jízdě v jednom směru na západ, bylo povinností správního orgánu určit místo protiprávního jednání tak, aby bylo zřejmé, zda žalobce „*jen na východ nebo na západ*“ (zástupce žalobce při sepisu žaloby měl zřejmě na mysli „*jel na východ, nebo na západ*“). Popis skutku je rozporný, místo přestupku je ve výroku popsáno jednak jako u domu čp. 51, jednak uprostřed obce na přechodu pro chodce, předmětný přechod pro chodce je od domu čp. 51 vzdálen zhruba 110 metrů, mezi těmito místy se nachází asi 6 domů, kterým rovněž bylo přiděleno číslo popisné. Místo přestupku bylo popsáno nepřezkoumatelným způsobem. Pokud by bylo skutečné místo přestupku u domu čp. 51, nedopustil by se žalobce údajného přestupku, neboť bezprostředně za předmětným přechodem pro chodce následuje křižovatka, kterou se končí platnost zákazové dopravní značky B 20a. Dále uvedl žalobce pochybnosti o provedeném měření rychlosti (přestože nevyužil oprávněného prostředku, když podal odvolání v blanketní formě – toto soud předepisá jako podstatnou okolnost – pozn. krajského soudu). Žalobce přiložil k žalobě vyjádření Českého metrologického institutu (ČMI), navrhl provést jím důkaz, toto vyjádření ČMI má prokázat, že výstup z použitého rychloměru je nepřijatelným důkazem, když záměrný kříž „*neleží zcela na jeho vozidle*“. Namítl, že ve výroku rozhodnutí nebyl uveden bodový postih, že zmocněnec žalobce v odvolání požádal, aby poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Této žádosti však žalovaný nevyhověl, k tomu uvedl zástupce žalobce z jiných obdobných věcí shodnou svou „oblíbenou“ argumentaci, tedy že žalobce „*pochopitelně*“ vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť žalobce nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby a zda tyto nejsou podjaté, mohl předpokládat, že podjaté jsou, protože zcela legitimně důvody svého odvolání nedoplňoval. Poté namítl, že odůvodnění výměry sankce je nepřezkoumatelné, není zjevné, které okolnosti bral správní orgán ve prospěch a které v neprospěch. Zákaz řízení všech motorových vozidel mu byl uložen v rozporu se zákonem. Při výměře sankce správní orgán přihlédl ke všem přestupkům žalobce zaznamenaných v evidenční kartě řidiče, tyto přestupky však již byly „*zahlazeny*“, přičemž správní orgán měl k tomuto zahlazení přihlídnout. Správní orgán nezohlednil polehčující okolnost, tj. že žalobce měl překročit spodní limit dané skutkové podstaty toliko o 5 km/h. Rovněž byl porušen zákaz dvojího přičítání při výměře sankce, samotná výměra sankce je nepřezkoumatelná, v rozhodnutí měla být úvaha o poměru polehčujících a přitěžujících okolností. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření v žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak

jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:
„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleze Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak,

že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Stěžejní námitky žalobce míří proti zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když v žalobě uvádí celý výčet údajných „nezákonností“, kterých se dopustil správní orgán I. stupně. Na tomto místě je třeba konstatovat, že žalobce, ač se nechal zastoupit obecným zmocněncem M.J. (který, jak je známo soudu z úřední činnosti, je velmi častým zástupcem žalobců v obdobných věcech souvisejících s jednáním proti pravidlům silničního provozu, používajícím obstrukční a účelovou strategii, srov. např. rozsudky NSS ze dne 27.11.2014, č.j. 10 As 203/2014-47, ze dne 31.10.2014, č.j. 8 As 119/2014-34, přičemž žalobce pak zastupuje v soudních řízeních a tuto strategii obstrukčního charakteru obhajuje v žalobách „nikoliv náhodou“ advokát Mgr. Topol- k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 30.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31), neuvedl své námitky do odvolání, které podal v blanketní formě, ale veškeré je předestřel soudu až v žalobě. Žalobce tak v podstatě se vyhnul posouzení svých námitek ve správním řízení, když „vynechal“ institut odvolání, resp. pouze formálně podal odvolání proti rozhodnutí o přestupku, tj. v blanketní formě. Pokud bylo podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, „je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy“ (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, čj. 2As 56/2007-71, uv. pod č. 1580/2008Sb. NSS), přičemž „správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, když smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily“ (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, čj. 2As 215/2014-43). Obdobně NSS v rozsudku ze dne 18.6.2015, čj. 7As 93/2015-36 konstatoval, že „jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily“. Takový postup hodnotí i judikatura NSS jako účelový (srov. rozsudky NSS ze dne 30.7.2015, čj. 9As 42/2015-39, bod 45, ze dne 28.5.2015, čj. 9As 291/2015-39, bod 27, ze dne 23.4.2015, čj. 2As 215/2014-43). Podle závěrů uvedených ve zmíněné citované judikatuře nelze takové námitky uplatněné až v žalobě při podání pouze blanketního odvolání a neuvedení námitek ve správním řízení vůbec věcně projednávat v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví. Je pravdou, že v dané věci na rozdíl od případů řešených ve zmíněné judikatuře se nejedná jen o námitky týkající se skutkového stavu věci, ale o námitky procesního charakteru. V takovém případě nejsou dány důvody pro to, aby se soud vůbec věcně zabýval těmito námitkami, protože

pokud by žalobcem vytýkané vady procesního charakteru, kterých se měl dle tvrzení žalobce dopustit správní orgán I. stupně, skutečně existovaly, tak by i v rámci omezeného revizního principu měl se s případnými procesními nedostatky zabývat odvolací správní orgán ex officio. Nicméně pro žalobce zastupované v soudních řízeních „*nikoliv náhodou*“ zmíněným advokátem Mgr. Topolem je, jak je již notrietou, příznačné využití takové strategie, kdy jsou podávána blanketní odvolání obecnými zmocněnci, soudům již dobře známými svým obstrukčním a účelovým jednáním, přičemž veškeré námitky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvede jmenovaný zástupce žalobců opakovaně v těchto věcech při využití zmíněné účelové strategie rozsáhle až v žalobách. To svědčí o účelovosti tohoto postupu, zneužívání práva nepoživá právní ochrany, je obecnou zásadou právní, vlastní celému právnímu řádu z jeho povahy (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 17.4.2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, dále srov. § 8 zák. č. 89/2012Sb., občanský zákoník). Rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 425/16, kterým s oblibou argumentuje zástupce žalobce i v jiných obdobných věcech, se obecně nevztahuje na celé správní soudnictví, jak účelově vždy tvrdí, ale vztahovalo se jen k azylovému řízení a Ústavní soud v něm mimo jiné uvedl, že „*při posuzování ospravedlnitelnosti pozdního sdělení azylově relevantních skutečností a argumentů je také nutno zohlednit zvláštní zranitelnost žadatelů o mezinárodní ochranu*“ (v dané věci žalobce takovým žadatelem rozhodně nebyl) a navíc k tomu, aby se soud zabýval novými skutečnostmi sdělenými až v žalobě, musí existovat „*ospravedlnitelné důvody*“, které Ústavní soud specifikoval konkrétně jen k azylovým věcem.

Krajský soud se tak zabýval uvedenými procesními námitkami žalobce směřujícími proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jím zvolenému postupu ve správním řízení, ve kterém bylo rozhodnuto o přestupku, a to z pohledu, zda odvolací správní orgán v rámci omezeného revizního přezkumu v odvolacím řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7.10.2015, č.j. 9As 27/2015-59, bod 27) mohl, či resp. měl zjistit při přezkumu v odvolacím řízení existenci některou z vad vytýkaných žalobcem správnímu orgánu I. stupně v souvislosti s řízením o daném přestupku. K jednotlivým námitkám žalobce uvádí krajský soud následující argumentaci:

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Krajský soud považuje za vhodné, že podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5As 126/2011-68 (publikovaný pod č. 3014/2014 Sb. NSS), „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, jejichž existenci žalobce ani v žalobě nezpochybnil, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchání přestupku, platný ověřovací list měřicího zařízení a zejména fotodokumentace, tj. videozáznam pořízený tímto měřicím zařízením, kdy je zaznamenána jízda, měření a zastavení měřeného vozidla a projednání přestupku na místě. Dále správní orgán vycházel ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů I.Ch. a R. Š..

Tyto důkazní prostředky byly zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Dále pro věc bylo klíčové to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen měřícím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky (nebyl ve vlastnictví soukromé osoby ale policie ČR) a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. V daném případě měřící zařízení, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek dle § 11 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění, dále jen „zákon o metrologii“). Ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti a pouze Český metrologický institut je oprávněn zjišťovat u uživatelů plnění povinností předkládat stanovená měřidla k ověření, přičemž zjistí-li, že je používáno stanovené měřidlo bez platného ověření, měřidlo zaplombuje nebo zruší úřední značku (§ 11 odst. 2 zákona o metrologii). Ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický ústav nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list, anebo použije obou těchto způsobů, o schválení typu měřidla nebo o certifikaci se na místo správního rozhodnutí vydává certifikát, o ověření stanoveného měřidla se na místo správního rozhodnutí vydává ověřovací list nebo se měřidlo opatří úřední značkou.

Pokud však žalobce zpochybnil výsledek měření, tak si „*mohl jistě vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, č.j. 1As 42/2011-115, bod 37), když přehlédl, že dle § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Žalobce nic takového neučinil a místo toho volil zcela účelově jinou cestu, tj. snažil se dosáhnout „protažení“ přestupkového řízení návrhy na provedení důkazů výslechem policistů, návodem k obsluze atd., a v žalobě pak zopakoval tuto námitku, kterou však neuplatnil v odvolání, zcela zřejmě za účelem dosažení rozhodnutí soudu o zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení správnímu orgánu za účelem provedení takového dokazování s cílem dosažení prekluze odpovědnosti za přestupek. Pokud by tomu tak nebylo a žalobce by neměl jen účelovou pochybnost o naměřené rychlosti, tak by postupoval dle zmíněného zákona o metrologii a vyžádal by si zmíněné ověření nebo kalibraci měřícího zařízení a vydání osvědčení o výsledku, a zároveň by nepodával jen blanketní odvolání, když by tak byl přesvědčen o nesprávnosti provedeného měření.

Postup správního orgánu I. stupně v řízení o správním deliktu zcela odpovídal platné právní úpravě a naopak žalobcem uvedené vady tohoto postupu soud neshledal.

Jak to bývá v případě žalob podávaných advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem v obdobných přestupkových věcech, obhajujících účelovou a obstrukční strategii, v žalobách jsou buď obhajovány a dále rozvíjeny účelové a obstrukční námitky spekulativního charakteru vznesené určitým okruhem zmocněnců žalobců v přestupkových věcech, do kterého patří i zmíněný J., anebo jak tomu bylo v dané věci, když žádné takové námitky vzneseny nebyly, přičemž pro oba případy je typické, že jsou podávána blanketní odvolání a veškeré námitky jsou obsaženy až v žalobě. Jedná se zejména o námitky týkající se skutkového stavu věci, kdy se tento zástupce žalobců v žalobách pokouší vzbudit u soudu ve správním soudnictví dojem o vadách přestupkového řízení, přičemž účelově vynechává institut odvolání. Dobře si je totiž vědom skutečnosti, že soudy ve správním soudnictví nemohou nahrazovat činnost správních orgánů a v případě potřeby zásadního či rozsáhlého doplnění dokazování má soud ve

správním soudnictvím jedinou možností, a to zrušit rozhodnutí pro vady řízení (§ 76 odst. 1 písm. b s.ř.s.). Nejinak tomu bylo i v dané věci, kdy až v žalobě vznesl žalobce námitky týkající se údajně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Přehlédl však, že jednak v případě, kdy nevyčerpal zákonný prostředek ke své ochraně v přestupkovém řízení, tj. odvolání, tak věcnými námitkami by se již krajský soud neměl dále zabývat (argumentace soudu viz výše) a zároveň, i kdyby tak soud učinil, ke zpochybnění skutkového stavu, které by mělo mít za následek zrušení žalovaného rozhodnutí pro vady řízení, by musely existovat důvodné pochybnosti, když podle ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“) správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2. Za takové důvodné pochybnosti nelze považovat jakékoliv námitky spekulativního charakteru, které v daném případě vznesl žalobce prostřednictvím svého zástupce až v žalobě. Tedy, i kdyby soud odhlédl od skutečnosti, že v dané věci nebylo podání odvolání a soud by se neměl těmito námitkami zabývat, tak i v takovém případě se nelze s argumentací žalobce ztotožnit.

Zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu NSS uvedl, že „*názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). V daném případě žalobce až v žalobě vznesl ničím nepodloženou spekulativní námitku, že v dané věci nebylo zcela přesně určeno místo „*protiprávního jednání tak, aby bylo zřejmé, zda žalobce jen na východ, nebo na západ*“ (zřejmě měl žalobce na mysli: „*zda žalobce jel na východ, nebo na západ*“), přičemž tvrdil, že dopravní značkou B 20a stanovující nejvyšší dovolenou rychlost 40 km/h byla předmětná pozemní komunikace označena pouze ve směru jízdy na západ. K tomu, aby se svou námitkou mohl uspět a vznikla důvodná pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, by musel uvést důvodnou pochybnost (a to ještě navíc již v průběhu přestupkového řízení, zejména v odvolání, nikoliv až v žalobě – argumentace soudu viz výše), která by byla schopna sama o sobě prokázat (včetně označení příslušného důkazu), že žalobce nejel „*ve směru jízdy na západ*“, tj. že ve směru jeho jízdy nebyla umístěna zmíněná dopravní značka. To žalobce ani v žalobě netvrdil a úkolem správních orgánů a potažmo ani soudu není to, aby vyvracel jakoukoliv spekulativní námitku, když v dané věci z podkladů rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce tuto dopravní značku nerespektoval a protiprávního jednání se skutečně dopustil. Ostatně kdyby tomu tak nebylo, tak by určitě tuto skutečnost uvedl již v úředním záznamu, čili by uvedl, že tam žádná taková dopravní značka ve směru jeho jízdy nebyla. Navíc skutečnost, že uvedenou dopravní značku žalobce skutečně nerespektoval, tj. že ve směru jeho jízdy tato dopravní značka v místě měření skutečně byla, jednoznačně vyplynulo z výsledku výše jmenovaných policistů a žalobce tyto důkazy nezpochybnil ani v žalobě. Proč by tedy měl krajský soud najednou „*uvěřit*“ jím tvrzené pochybnosti, která není podložena jakýmkoliv věrohodným tvrzením či návrhem na provedení důkazů. Takovým návrhem není fotodokumentace předložená žalobcem v žalobě, protože jednak z ní nevyplývá, že by byla vyhotovena z doby, kdy se žalobce protiprávního jednání dopustil, a jednak vůbec není sama o sobě bez dalšího mít příslušnou vypovídací schopnost, tj. potvrdit, zda žalobce jel v místě měření jinak, než vyplývá z provedeného dokazování, tedy že by v místě měření tato dopravní značka nebyla umístěna. Jedná se tak pouze o „*hezké obrázky*“ příslušného místa, ze kterých nelze zjistit žádné důvodné pochybnosti ve vztahu k již existujícímu, spolehlivě zjištěnému

skutkovému stavu. Tuto námitku soud považuje za nedůvodnou, rovněž nepovažuje za nutné, aby bylo prováděno jakékoliv další dokazování, když skutkový stav byl zjištěn spolehlivě. Tuto důvodnou pochybnost nelze spatřovat ani v tvrzení žalobce o rozpornosti popisu skutku, přičemž z podkladů rozhodnutí, zejména ze svědeckých výpovědí obou policistů vyplývá, že vozidlo řízené žalobcem překročilo nejvyšší povolenou rychlost 40 km/h v místě, kde byla místní úpravou provozu svislou dopravní značkou B 20a povolena nejvyšší rychlost 40 km/h, přičemž u domu čp. 51 bylo umístěno měřicí stanoviště policistů vykonávajících služební činnost. Tato skutečnost podle názoru krajského soudu nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku v části vymezení místa, kde došlo k protiprávnímu jednání, když z něho jednoznačně vyplývá, že k němu došlo uprostřed obce na přechodu pro chodce, kde je v obci umístěná místní úprava provozu, svislá dopravní značka B 20a, což bylo potvrzeno i uvedenými svědeckými výpověďmi obou policistů provádějících měření. Bývá již notrietou, že ke každé žalobě zmíněný zástupce žalobce přikládá vyjádření Českého metrologického institutu (ČMI), které však se na danou věc vůbec nevztahuje. Jak vyplývá z vyjádření ČMI vydaném v jiné věci (vedené u podepsaného soudu pod sp. zn. 52A 15/2016) ze dne 10.5.2016, toto vyjádření ČMI bylo vydáno v jedné věci, kdy *„Tato listina se s největší pravděpodobností rozšířila mezi část veřejnosti, zabývající se zastupováním řidičů ve věci přestupků týkajících se provozu na pozemních komunikacích a je prezentována jako obecné vyjádření ČMI mající za cíl zpochybňovat měření prováděná rychloměry bez ohledu na jejich druh. Žádné takové obecné vyjádření vydáno nebylo, vzhledem k povaze problému ani vydáno být nemůže.“* Krajský soud předpokládá, že i v dané věci toto vyjádření ČMI bylo zástupcem žalobce, jako obvykle, jak je soudu známo z jiných obdobných věcí, využito jen účelově v žalobě, přičemž pochybnost o provedeném měření, tedy věcnou námitku, vznesl žalobce prostřednictvím svého zástupce až v žalobě. Pro nedůvodnost této námitky tak svědčí jednak sama o sobě bez dalšího skutečnost, že tuto věcnou námitku neuplatnil žalobce v průběhu přestupkového řízení, tj. zejména v odvolání (argumentace soudu viz výše), tedy soud by se již vůbec nemusel touto námitkou zabývat, dále i to, že toto vyjádření ČMI nelze podle dalšího vyjádření ČMI z 10.5.2016 aplikovat na každý případ, když z dané věci nevyplývá, že by bylo vydáno k tomuto konkrétnímu případu. Navíc z konstantní soudní judikatury vyplývá, že v daném případě, pokud byl použit měřič rychlosti typu Micro Digi Cam, jak tomu bylo v dané věci, tak funkce tohoto přístroje je automatická, tedy že *„pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření“* (tento závěr potvrdil NSS v rozsudku ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27).

Za důvodné neuznal krajský soud i další námitky žalobce:

Je pravdou, že institut zahlazení odsouzení trestního zákoník z roku 2009 obsahuje, resp. obsahuje zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jakoby nebyl odsouzen, přičemž je nutno analogicky ji aplikovat ve prospěch obviněného i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 3. 5. 2013, čj. 60A 1/2013-49, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí NSS č. 11/2013 pod č. 2912). Správní orgán je tak v řízení o přestupku v případě, kdy hodnotí jako přítěžující okolnost z předchozího přestupkového jednání, kdy byl uznán vinným předchozím pravomocným rozhodnutím o přestupku za takové jednání, povinen přihlídnout k tomu, že již tento předchozí přestupek byl zahlazen (srov. žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne

28. 2. 2011, čj. 8As 82/2010-55). K tomuto zahlazení však není povinen správní orgán přihlédnout kdykoliv, ale pouze v případě, kdy jsou splněny podmínky pro aplikaci institutu zahlazení. Tak tomu je podle již zmíněného judikátu Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, čj. 60A 1/2013-49 (srov. zejména právní věta II. zveřejněná ve Sbírce soudních rozhodnutí NSS č. 11/2013 pod č. 2912) tehdy, „*pokud byla žalobci za obdobný přestupek uložena pokuta a žalobce vedl po dobu jednoho roku po výkonu sankce řádný život a zároveň mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jenž byl vykonán, pak je třeba na žalobce při aplikaci zásad pro zahlazení odsouzení (analogicky dle § 74 odst. 1 a § 105 odst. 1 písm. e/ trestního zákoníku z roku 2009) hledět jako by nebyl „odsouzen“, tj. pravomocně shledán za předchozí přestupek vinným a potrestán, a spáchání přestupku nelze hodnotit jako přitěžující okolnost ve smyslu „recidivy“*“. Podle cit. judikátu naopak však v případě, že uvedené podmínky pro aplikaci institutu zahlazení splněny nebyly, tak „*správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za nichž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích případně jakým způsobem (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích)*“ – srov. věta III. v zmíněném judikátu NSS. V dané věci, protože uvedené podmínky pro aplikaci institutu zahlazení splněny nebyly, tak správní orgány byly oprávněny naopak přihlédnout k tomuto předchozímu přestupkovému jednání jako k přitěžující okolnosti.

Jistě lze přisvědčit žalobci, že účastník řízení má mít právo být informován v průběhu správního řízení o úřední osobě, která je oprávněna v řízení rozhodovat, a to za účelem vznesení případné námitky podjatosti. Toto právo však není samoučelné, a pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení na základě žádosti údaj o úřední osobě, tak takové pochybení správního orgánu nemůže samo o sobě bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí a nemůže být vždy automaticky důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí soudem z důvodu vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. mutatis mutandis rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006 č.j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných www.stránkách).

Právo účastníka řízení na spravedlivý proces není samoúčelné, nýbrž „jeho účel spočívá v ochraně jiných základních práv, tentokrát již hmotných. Nedává totiž rozumný smysl, aby se někdo soudil toliko za účelem ochrany svých procesních práv“ (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27.5.2015, sp.zn. II. ÚS 1449/15).

V projednávané věci tak neinformování žalobce o oprávněné úřední osobě vyřizující, resp. rozhodující o odvolání žalobce, by mohlo krátit žalobce na jeho právech pouze tehdy, když by jeho odvolání vyřizovala úřední osoba, vůči které by žalobci v jeho tvrzení v žalobě skutečně vznikly pochybnosti o nepodjatosti této osoby. O tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, se žalobce dozvěděl zcela nesporně z rozhodnutí žalovaného správního orgánu a v žalobě tak pouze namítal, že nebyl dodržen uvedený postup, tj. že mu údaj o této úřední osobě nebyl sdělen v průběhu odvolacího řízení, avšak žalobce neuvedl, že vůči této osobě skutečně on sám má pochybnosti o její nepodjatosti, a určitě by uvedl i důvody, které by v jeho případě sdělením této oprávněné úřední osoby, vedly k podání námítky podjatosti. To však žalobce neučinil, čili vůbec v žalobě netvrdil, že by takovou námitku podjatosti v odvolacím řízení podal a neuvedl žádný údaj o tom, že by vůči této konkrétní úřední osobě měl nějaké výhrady z hlediska její nepodjatosti. V takovém případě neinformování žalobce o této úřední osobě bylo jen formálním pochybením, které nemohlo mít vliv na porušení práv žalobce, když žalobce nebyl krácen na svých procesních právech, tj. na právu namítat podjatost této osoby, neboť žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by tohoto práva skutečně v řízení mohl využít, tj. že měl skutečně důvody pro podání námítky podjatosti, žalobce vůbec v žalobě ani neuvedl, když jistě kdyby tomu bylo naopak, tak by své výhrady týkající se nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalobce v žalobě uvedl. Proto soud dospěl k závěru, že za takové situace by byl výrok žalovaného rozhodnutí stejný, i kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 26.10.2009, č.j. 8Afs 46/2009-46).

Podle platné právní úpravy není obsahem rozhodnutí o přestupku stanovení počtu bodů v registru řidičů, to je předmětem zcela jiného řízení, ne řízení přestupkového. Ustanovení § 77 zákona o přestupcích není uvedeno, že by součástí druhu a výměru sankce měl být i údaj o stanovení počtu bodů v registru řidičů, když v přestupkovém řízení lze udělovat sankci za přestupek jen v dané věci podle zákona o přestupcích, který se v záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu netýká.

Za důvodné neuznal krajský soud ani námítky obsažené v části týkající se uložené sankce. Toto odůvodnění obsahuje tyto závěry:

„Při výměře sankce přihlédl správní orgán ke skutečnosti, že svým jednáním obviněný porušil zákon o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů. Rovněž bylo přihlédnuto ke kartě řidiče, ze které je prokázáno, že v registru řidičů ke dni 23.4.2015, evidováno 16 záznamů o přestupcích, od roku 2007 evidováno – 7 přestupků pro překročení povolené rychlosti. Proto nezbyvá než konstatovat, že se v daném případě již nejedná o ojedinělé vybočení a porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích v této oblasti, resp. jednání obviněného vykazuje opakované porušení zákona, obviněný není schopen se z porušování zákona poučit. Správní orgán dále vzal v úvahu výši překročení povolené rychlosti, a to po započtení odchylky měřicího zařízení. Zájem společnosti je na tom, aby účastníci v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla se chovali tak, jak jim ukládá příslušný zákon. Proto zákon č. 361/2000 S. velmi podrobně toto chování účastníků v provozu na pozemních komunikacích upravuje, vlastní

překračování povolené rychlosti je obsaženo v citovaném zákoně ve třech samostatných skutkových podstatách. Správní orgán při ukládání sankce uložil sankce pokuty na samé spodní hranici zákonné sazby (lze uložit sankce od 5 000 až 10 000 Kč a zákaz činnosti u střední hranice zákonné sazby od šesti měsíců do jednoho roku), kterou považuje za dostačující. S přihlédnutím k osobnosti pachatele přestupku jako řidiče motorového vozidla (viz shora citované údaje z evidenční karty řidiče) byla sankce pokuty uložena na spodní hranici a zákaz činnosti u střední hranice sankčního rozpětí. Uložení finanční pokuty a zákazu činnosti se správní orgán snaží apelovat na obviněného, aby do budoucna více dbal pravidel silničního provozu stanovených zákonem, a dodržoval stanovenou rychlost dle zákona o provozu na pozemních komunikacích“.

Toto odůvodnění považuje krajský soud za dostatečné, když z něj vyplývá, jaké okolnosti vzal správní orgán v úvahu při ukládání sankce, zejména je třeba zdůraznit, že sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby.

Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je závažné porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích a častým důvodem nehod se závažnými následky. Obviněný by si měl uvědomit, že rychlou jízdou ohrožuje nejen ostatní účastníky silničního provozu, ale i sebe. Rychlá jízda může být příčinou dopravní nehody a to v důsledku delší brzdné dráhy, kterou rychle jedoucí vozidlo bezpochyby má, na rozdíl od vozidla, které jede předepsanou rychlostí. Obviněný musí jako řidič rovněž předpokládat, že se na vozovce mohou objevit nepředvídatelné překážky (spadlé větve, stromy, vysypaný náklad, vozidla, která se účastní dopravní nehody, v dané věci se jednalo o obec s vyznačeným přechodem pro chodce), díky kterým by řízení vozidla jedoucího vysokou rychlostí nemusel zvládnout a zbytečně by tak vznikla škoda na zdraví a majetku ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán má rovněž za to, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti zvyšuje pro společnost nebezpečnost osoby obviněného. Závažnost přestupkového jednání obviněného tedy nespočívá pouze ve způsobení dopravní nehody, zranění apod., ale především v ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Na straně druhé bylo přihlédnuto k tomu, že jednáním obviněného nebyl způsoben žádný následek v podobě újmy na zdraví, či škody na majetku. Po celkovém vyhodnocení byla obviněnému uložena pokuta a zákaz činnosti, jak je uvedeno shora. V této podobě uložené sankce jsou považovány za odůvodněné a v plné míře respektující ustanovení § 12 zákona o přestupcích. Uložená sankce by měla plnit roli především preventivně výchovnou, aby se obviněný takového protiprávního jednání v provozu na pozemních komunikacích do budoucna již vyvaroval.

K tomu krajský soud orbitem dictum musí poznamenat, že se musí podívat nad tím, že žalobce hrubým způsobem porušil dopravní předpisy, když v obci, v místě, kde je umístěn přechod pro chodce a snížená rychlost na 40 km/h, jel rychlostí 95 km/h, tj. jako kdyby se pohyboval na silnici vedoucí mimo obec, přičemž překročil rychlost v obci o 55 km/h, kdy svým hrubým protiprávním jednáním mohl ohrozit bezpečnost chodců a ostatních účastníků silničního provozu v obci a místo toho, co by „zpytoval své svědomí“, tak se mu jeví v podstatě uvedená sankce ještě jako nezákonná a brojí proti rozhodnutí o přestupku danou žalobou.

Uvedené odůvodnění považuje krajský soud za dostatečné, přezkoumatelné, nedůvodné jsou i další námitky týkající se sankce. Zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel mu byl uložen v souladu s platnou právní úpravou, když zákaz činnosti

mu byl uložen skutečně za přestupek, který spáchal (§ 14 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb.), když z platné právní úpravy nevyplývá, že by za tento přestupek musel být udělen zákaz činnosti pouze „co do řízení motorových vozidel skupiny B“, jak žalobce v žalobě nesprávně tvrdí. Ve vztahu k aplikaci § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba konstatovat, že nelze mít přemrštěné požadavky na odůvodnění sankce, když v daném případě správní orgán I. stupně dostatečně specifikoval všechny okolnosti při určení druhu a výměry sankce. Ve vztahu k námitce k zahrazení odsouzení – argumentace soudu viz výše. Správní orgán nebyl povinen zohlednit žádnou „polehčující okolnost“, naopak podle názoru krajského soudu měl zvolit ještě přísnější postih žalobce, který zřejmě, vzhledem k soustavnému páchání přestupků, nehodlá respektovat zájem společnosti na ohraně bezpečnosti silničního provozu, a to právě před takovými „jedinci“, kteří se nehodlají tomuto zájmu společnosti podvolit a posléze namísto vlastní nápravy se dopouštějí přestupkových jednání opakovaně. Necháávají se zastoupit výše zmíněnými obstrukčními a účelově jednajícími zmocněnci (v daném případě Ing. Jaroš) a spoléhají na to, že tuto strategii pak obhájí výše jmenovaný advokát před správními soudy. V tom se však žalobce mylí, když je to on, kdo je odpovědný za volbu způsobu, jak se v případě svého protiprávního jednání zachová, tj. zda se bude chtít účelově zbavit své odpovědnosti za přestupek tím, že svěří svou „obhajobu“ zmíněné účelové a obstrukční strategii. Nedůvodná je i námitka o tom, že by správní orgán při výměře sankce opakovaně porušil „zákaz dvojího přičítání“. Pokud správní orgán I. stupně konstatoval, že žalovaný ohrozil bezpečnosti silničního provozu, tedy že porušil silniční zákon, tak z toho bez dalšího nelze automaticky vyvodit závěr, že by byl tento zákaz porušen. Při uvedení sankce, jak je přímo uvedeno v rozhodnutí o přestupku, přihlédl naopak správní orgán k závažnosti přestupku, tj. ke způsobu jeho spáchání a k míře zavinění přestupku a zohlednil i skutečnost, že žalobce má již v evidenční kartě 16 záznamů o přestupcích. V odůvodnění zdůraznil správní orgán I. stupně výchovnou funkci uložené sankce, na tom není nic nezákonného. Teoretické jsou úvahy žalobce k námitce týkající se „samotné výměry“, že by bylo vhodné, aby správní orgán učinil úvahu o poměru polehčujících a přitěžujících okolností, když jestliže v daném případě žádné polehčující okolnosti neexistovaly, tak krajský soud nevidí důvod, proč by taková úvaha měla být v rozhodnutí o přestupku obsažena.

Krajský soud rovněž považuje uvedený trest v podobě zákazu činnosti po dobu 8 měsíců za adekvátní sankci, když v rozhodnutí o této sankci jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí okolnosti, které správní orgán I. stupně „vzal v potaz“.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný toto právo neuplatnil, resp. se ho vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. května 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová